

Nar befordrede Antal Telegrammer, som man efter Erfaringen i den senere Tid er berettiget til at vente. Hvorledes den beregnede Indtægt er fremkommen, vil isvrigt nærmere erfares af den som Bilag medfølgende Indtægtskalkule" — Smidlertid er det Finantsministeriets Hensigt i den nærmeste Fremtid at betynde Tarifen for den interne Telegrafbefordring betydelig nedsat, ligesom det er at vente, at Tarifen for den mellemrigske og transferende Telegrafkorrespondance inden korte Tid vil komme til at undergaa en Reduktion. Paa Telegrafvæsenets Overskud antages disse Forandringer dog ikke at ville udøve nogen Indflydelse" (Berg. Sør.) Den høitærede Ordfører siger "Sør." Det vil jeg under andre Forhold gentage, thi her er udtrykkelig fra Finantsbestyrelsens Side ved Forelæggelsen af Budgettet oplyst, at det forelagte Budget er beregnet paa visse bestaaende Taxter, men at man uden at angive, hvilke Forandringer man vil foretage, tilsigter saadanne, og at det derfor var muligt eller sandsynligt, at Budgettet kunde komme til at se anderledes ud, naar Regnskabet blev aflagt og denne Forandring var fæstet, uden at der fra Rigsraadet Side er reist den allermindste Indvending i den Henseende eller Forordning paa, at man skulde stille en Tilægsbevilling, hvis der kom en mindre Indtægt, eller Forordning paa, at man skulde gjøre Rede for, hvilken Forandring man vilde foretage. Der foreligger altsaa ikke Spor af Noget, der kunde tyde paa, at der var Tale om en given eller forventet Bevilling af Rigsraadet. Man har udtalt, at man vilde gjøre det, og man har ogsaa gjort det. Det er altsaa Intet, der tyder paa, at man har faaet i Forhold til Rigsraadet saaledes, at det har været bevillende med Hensyn til Telegraf-taxterne, og uagtet Budgettet var affattet i Henhold til visse Taxter, har man ogsaa udtalt, at man agtede at forandre disse uden at angive, hvilke Forandringer man agtede at foretage. Der siges endvidere i Betænkningen: "Hvorledes Ministeriet end vil opfatte dette Forhold, er det imidlertid vist, at man siden 1866, da Telegrafvæsenet gik ind under Rigsdagen, har fulgt et usvævigt Regel at bevilge Indtægten til Telegrafvæsenet efter de i Anmærningen til Lovforslaget opførte Overslag, der er baseret paa bestemte Taxter, som i det Væsentlige i dette Tidsrum have været uforandrede. Naar der i foranstaaende Skrivelse osv." "S Modsetning hertil skal man henvise til Tillæg B, hvor Finantsudvalget udtrykkelig har taget Beslutning med Hensyn til Taxten for en bestemt Ledning, der gik over en Del af det danske Territorium." Jeg beder ærede Medlemmer undersøge, hvorledes det forholder sig med dette Argument, som nu synes at skulle slaa Hovedet paa Sammet. Der blev stillet et Endringsforslag af Finantsministeren om, at et mindre Beløb maatte blive stillet til Administrationens Raadighed af Hensyn til, at man ønskede at drage en Linie fra Sverrig

via Girtshals og Stagen til England. Finantsministeren oplyste i sin Skrivelse til Udvalget, at der for denne lille Ledning var blevet sat et Gebyr af $\frac{1}{2}$ Fr. for at passere Territoriet og der bruges i denne Skrivelse det Udtryk, at der tilkommer Danmark $\frac{1}{2}$ Fr. for hvert enkelt Telegram, der gennem det nye Kabel befordres mellem Sverrig og England ad denne Vej. Det daværende Udvalg siger i sin Betænkning i den Anledning, at det nærer Betænkelighed ved at gaa ind paa Forslaget, forsaavidt det fastsætter halvt Gebyr. Det er altsaa fra Udvalgets Side udtrykkelig fastslaaet, at der var fastsat halvt Gebyr for denne Ledning. Nu skal jeg erkende, at den ærede Ordfører, der selvfølgelig har ført Ordet paa Udvalgets Vegne og altsaa i Overensstemmelse med Betænkningen, udtalte sig derhen, at man ikke havde Noget imod at gaa ind paa denne Taxt. Det kan være, at ærede Medlemmer ville tillægge Ordføreren Udtalelser og Formuleringer af hans Argumenter, naar de adskille sig fra, hvad der staar i Betænkningen, en vis Vægt, og dette vil jeg ikke modsig, men jeg vil gjøre opmærksom paa, at det hele Argument ligger — om det ogsaa var et Argument — af saa væsentlige Mangler, at det derfor i og for sig Intet som helst kan gjælde, thi der gives intet Land i Verden, hvor man nogeninde har givet den langvindinge Magt Indflydelse paa de mellemrigske eller gennemrigske Taxter. Baade det af det ærede Flertal og af det ærede Mindretal i Udvalget stillede Forslag gaa derfor ogsaa — det maa jeg erkende er det Fornuftige ved dette Forslag — kun ud paa de interne Taxter; thi der findes Lande, hvor de interne Taxter fastsættes af Lovgivingsmagten; men intetsteds vil man komme med en Forordning, der vilde umuliggjøre enhver Telegrafadministration. Det er nemlig en bekendt Sag, at saadanne Taxter maa kunne fastsættes fra Dag til anden af den ganske simple Grund, at den hele Korrespondance, der f. Ex. nu medfører for os en Indtægt af nogle og tredsindstyve Tusinde Rigsdaler, kunde komme til at gaa over Lybssland, saasnart man der vilde nedsætte Taxterne saaledes, at Folk fandt deres Regning ved at gaa den Vej, og havde de først fundet denne Vej, vilde vi kunne styde en hvid Pind efter nogeninde igjen at se disse 69,000 Rd. Det er aabenbart, at her er Tale om, at man tager en Territorialafgift, fordi Vi nierne passere Ens Land, og at man selvfølgelig derfor maa være klog nok til at rette sig saaledes efter Forholdene, at man kun nyder denne Afgift saalænge det kan gaa, idet denne Indtægt sjældelig vilde falde bort, naar man billigere kunde faae Telegrammerne ad en anden Vej. Dette Argument, som i og for sig ikke af mig kan erkendes for et Argument, vilde i ethvert Tilfælde lide af den Mangel, at Ingen nogeninde vil paastaa, at nogen Regjering havde modtaget en Bevilling paa et saadant Omraade, hvor det vilde